

Sygn. akt I CSK 527/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. S.A. w G.

przeciwko O. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 lutego 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka P. SA w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 lutego 2017 r oddalającego jej apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego w całości powództwo.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie „...zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądowym w tym:

- przepisów prawa materialnego a) art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c., których stosowanie w szczególności w sytuacji, gdy żądania odszkodowawcze dotyczą tzw. utraconych korzyści, rodzi cały szereg problemów faktycznych związanych ze zdefiniowaniem pojęcia „utraconych korzyści, a nade wszystko związanych z relacją regulacji materialno – prawnej do regulacji procesowej czyli „siły”, „mocy” „stopnia prawdopodobieństwa” (bo zawsze jest

tylko stopień prawdopodobieństwa) dowodów, które ma przedstawić powód aby wykazać powstanie szkody

oraz

- prawa procesowego tj. a) art. 170 i 171 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zakresie związania przez sądy powszechne wydanymi decyzjami administracyjnymi oraz wyrokami sądów administracyjnych w szczególności wobec brzmienia treści decyzji lub wyroków, gdy zachodzi konieczność określenia granic związania na podstawie uzasadnienia decyzji lub wyroku sądu administracyjnego;

b) art. 328 k.p.c. w kontekście składania do akt sprawy i zaliczania do materiału procesowego tzw. prywatnych ekspertyz, które traktowane są jako stanowisko strony ale koniecznym i zasadnym jest ustalenie w jakim zakresie sądy są zobligowane konfrontować prywatne ekspertyzy z opiniami biegłych i czy „wystarczające jest opracie ustaleń faktycznych na opinii biegłego „bez konieczności odniesienia się ekspertyzy prywatnej stanowiącej polemikę merytoryczną z ustaleniami biegłego;

c) art. 227 k.p.c. w przedmiocie jakim nie uwzględnia się wniosków dowodowych ze źródeł osobowych w zakresie w jakim miałyby one jakoby zastępować dowód z dokumentów w sytuacji nie objętej regulacją art. 246 k.p.c. i art. 247 k.p.c. a więc przy braku zakazu przeprowadzania dowód z osobowych źródeł oraz w sytuacji gdy podstawą nie uwzględniania wniosku dowodowego jest stwierdzenie, że wniosek dotyczy okoliczności wymagających wiedzy specjalistycznej”.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała, że „...kwestia utraconych korzyści w aspekcie materialnym oraz procesowym jest kwestią nie tylko ważną ale i trudną dla praktyki sądowej. Każdy dowód powstania szkody oraz jej wysokości ma charakter hipotetyczny, oczywiście w orzecznictwie wskazuje się wysoki stopień prawdopodobieństwa powstania szkody ale w niniejszej sprawie w jaskrawy sposób widoczne są problemy zdefiniowane tego rodzaju szkody a nade wszystko metody i sposoby jej udowodnienia. Wskazana kwestia ma niezwykle delikatny charakter a przedmiotowa sprawa daje możliwości uściślenia pojęć oraz wskazania przez

Sąd Najwyższy w rozstrzygnięciu jakimi zasadami dowodowymi, skalami prawdopodobieństwa winny kierować się sądy przy rozstrzyganiu tego rodzaju spraw. Istotne są również poruszane w niniejszej skardze kasacyjnej kwestie procesowe w szczególności rola tzw. prywatnych ekspertyz i nawet nie chodzi o bezsporną kwestię, że stanowią one stanowisko stron (materiał procesowy) ale wskazanie w jakim zakresie sądy powinny badać, analizować wskazane ekspertyzy i poddawać je ocenie i konfrontacji z dowodami z opinii sądowych przeprowadzanych w postępowaniach cywilnych”. Poza tym, skarżący w jednym zdaniu wskazał, że ważne jest również zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w kwestii przeprowadzenia bądź odmowy przeprowadzenia dowodów z osobowych źródeł w sytuacji nie objętej art. 246 i 247 k.p.c. szczególnie w sytuacji, gdy dowody z osobowych źródeł miałyby dotyczyć wiedzy specjalistycznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom. Celowo została przytoczona część skargi kasacyjnej zawierająca wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem. Nie tylko brak w tej części skargi jednoznacznie wskazanego zagadnienia prawnego, które miałyby rozstrzygnąć Sąd Najwyższy ale także uzasadnienie pytań - i to sformułowanych w sposób otwarty, zależny

każdorazowo od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy, w którym bez bliższej argumentacji prawnej, podkreśla się tylko wagę i trudności dla praktyki sądowej - nie spełnia wymagań uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponieważ w skardze kasacyjnej przytacza się także art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. trzeba wskazać, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna także nie zawiera argumentów uzasadniających przyjęcie wystąpienia w sprawie tak rozumianej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowanie kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 pkt 9 § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r. 1800 ze z. Dz. U. 2016.1668).